

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. Шумен, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Тодорова
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20233630101801 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, от Й. М. Й., чрез пълномощника адв. Н. от АК Варна, против „Изи финанс“ ЕАД гр. София, в която, по реда на чл. 124, ал. 1 ГПК, е предявен отрицателен иск за установяване, че ищецът не дължи сумата от 967,90 лева по Договор № 395357/20.07.2022 г., за потребителски кредит от разстояние, при условията на ЗПФУР, чрез електронната платформа и последващото потвърждаване на сключването чрез телефонен разговор, по силата на който ответникът „Изи Финанс“ ЕАД се задължил да предостави на ищеца, сума в размер на 1 550 лв., за срок от 240 дни, при фиксиран лихвен процент от 40,15 % и годишен процент на разходите от 48,44 %, в условията на последващо обективно, кумулативно съединение с насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и цена 30.00 лв. - остатък по кредита с падеж 17.03.2023 г. при общ размер на вноската от 193.75 лв..

Ищецът обосновава исковата си претенция твърдейки, че на 20.07.2022 г. от „Изи Финанс“ ЕАД му бил отпуснат потребителски кредит в размер на 1 550 лв., за срок от 240 дни, при фиксиран годишен лихвен процент от 40,15 % и годишен процент на разходите от 48,44 %. Съгласно изискванията на ответника в срок от 5 дни, считано от датата на подписване на договора, ищецът се задължил да предостави едно от следните обезпечения: банкова гаранция в полза на Кредитора или две физически лица - поръчители, които да отговарят на определени изисквания. След извършена справка в

електронния профил на ищеца установил, че ответникът прилага по отношение на плащанията Погасителен план, описан в част II, т. 6.2, а именно вариант на разсрочено плащане с включена неустойка за непредставено обезпечение в общ размер от 632,82 лв. Намира, че в тази част договорът за потребителски кредит противоречи на добрите нрави и е нищожна, както и, че не отговаря на разпоредбите на ЗПК, не е съобразен с Директива 93/13/ЕИО и Директива 2008/48 и е недействителен, поради което за ищеца не съществува валидно облигационно правоотношение по силата на което да плати претендираните от ответника суми в размер на 967,90 лв.. Счита за нищожна уговорката за договорен годишен лихвен процент в размер на 40,15%, както и че посочения ГПР не съответства на действително приложения, доколкото в него не били включени предвидените суми за застрахователна премия или възнаграждение по Договор за поръчителство или неустойка за непредставено обезпечение. Моли да бъде постановено решение, по силата на което да бъде прието за установено в отношенията между страните, че не дължи сумата от 967,90 лева, представляваща начислена по кредита сума за погасяване на задължението. Претендира разноски.

В предоставения по реда на чл. 131 ГПК срок, ответникът прави неоснователно възражение за нередовност на исковата молба, както и за недопустимост на иска обосновано с твърдението, че е в ход висящ процес между същите страни - ЧГД № 1793/2023 г., по описа на РС Шумен, заведено преди настоящето дело, с предмет договор за кредит № 395357, длъжникът по който подал възражение, поради което счита, че спорът следва да се реши в хода на евентуален исков процес по чл. 422 вр. чл. 415 ГПК, което също е неоснователно предвид служебно установеното от съда, че посоченото ЧГД № 1793/2023 г., по описа на РС Шумен, е прекратено с Определение рег. № 23338/11.10.2023 г., поради непредставяне на доказателства по смисъла на чл. 415, ал. 2 ГПК, че заявителят е предявил иска в предоставения едномесечен срок.

По съществото намира исковата молба за неоснователна.

В насрещна искова молба предявява осъдителен иск с цена 30.00 лв. - остатък от вноска с падеж 17.03.2023 г., при общ размер от 193.75 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на насрещната искова молба до окончателно плащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът по насрещния иск признава, че е усвоил сума в размер на 1 550 лева чрез използване на електронна платформа на ищцовото дружество. Прави възражение за недопустимост на предявения насрещен иск поради липса на правен интерес, което е неоснователно, тъй като искът е осъдителен.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание страните не се явяват. Ищецът, с изрична молба, поддържа предявения иск, а ответникът – отговора и насрещния иск.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа следното:

От приети без оспорване по делото писмени доказателства се установява, че между страните в производството е сключен Договор № 395357/20.07.2022 г. за предоставяне на кредит от разстояние /л. 29/, с който ответното дружество се е задължило да предостави на ищеца сумата 1550 лв., при Общи условия на кредитора /л. 32/, който заем ищецът се задължила да върне при фиксиран годишен лихвен процент от 40,15 % и годишен процент на разходите от 48,44 %, за срок от 240 дни – до 17.03.2023 г., на 8 месечни вноски в различен размер в зависимост от представяне или не на обезпечение, при което общата дължима сума, при надлежно и правилно изпълнение на задълженията, възлиза на 1 780 лв. и 2 412.90 лева – при неточно изпълнение.

От приетото и неоспорено Заключение на допуснатата по делото СТЕ се установява, че системата на „Минизаем” на ответното дружество предлага два вида онлайн кредити - онлайн кредит до заплата до 700 лв. или кредит на вноски до 4000 лв., като потребителят може да фиксира точната сума, както и срока за който сумата да бъде върната, а системата автоматично връща информация каква сума ще трябва да бъде върната и на колко броя вноски. Лицето желаещо да получи кредит следва да влезе в своя профил или ако няма такъв да се регистрира като ползвател на системата с въвеждане на име, презиме, фамилия, ЕГН, лична карта номер, лична карта издадена на/от, номер на мобилен телефон и семейно положение. Системата използва за потребителско име имейл адрес и парола предоставени от потребителя на услугата. Регистрацията на ищеца като потребител на системата който е попълнил въпросник, както и дал съгласие за приемане на общите условия на договора, е извършена през м. 07.2022 г. чрез имейл адрес daka13_92@abv.bg, след което е получил имейл съдържащ предоговорната информация и условията на договора. В рамките на 30 минути от попълването на въпросника и даването на съгласие с общите условия за получаването на услугата, кандидатът за кредит получава уникален код под формата на SMS на посочен от него телефонен номер до който само той има достъп. Ако кандидатът за заем е одобрен получава автоматично генериран имейл на електронният си адрес с автоматично генериран линк-препратка към страница за активиране на договора, /приложение - лист 40-41 по делото/. За да се активира договора от кандидата за заем се изисква въвеждането на уникален четирицифрен код за потвърждение на договора за заем. Четирицифрения код се получава чрез SMS. Така полученият код служи като ключ за активиране на всеки отделен договор за кредит. За да се гарантира идентичността на лицето кандидатстващо за заем и получаващо същият се правят допълнителни съпоставки на идентичност, включваща както телефонно обаждане до кандидата в което се записва телефонният разговор, снимка на лична карта лице-гръб. както и селфи снимка на кандидата с лична карта в ръка. След дистанционно подписване на договора лицето активира договора

чрез получения като SMS код и договора влиза в сила. За влизането в сила на договора системата изпраща автоматичен отговор /приложение - лист 42 по делото/. SMS с уникален код за активиране на договора 9664 е изпратен на телефонен номер +369 894412182 на 20.07.2022г в 16:65:00 часа. Договора за кредит е подписан и активиран с уникален код получен с SMS на телефонен номер +359 894412182 на 20.07.2022 г.. Сумата е получена, по избран от заемателя метод - на каса на „EasyPay”.

При оглед, чрез звуковъзпроизвеждане, на приет по делото оптичен цифров носител, съдържащ един файл формат MP3 с наименование 0894412182.mp3, записан на 29.08.2023 в 14:31:37, с продължителност 01:13 минути, големина 212kb в компресиран размер 32kbps. се установи разговор между жена – оператор при „ИзиФинанс минизаем” и мъж, който се идентифицира с три имена „Й. М. Й.” и ЕГН „Девет две нула девет двадесет и три осем седем шестдесет”. Същият потвърждава съгласие за сключването на договор за заем от разстояние с № 395357 за сумата от 1550 лева, която да бъде преведена на касата „EasyPay”, със срок на връщане 240 дни - до 17.03.2023 г., на 8 вноски, при условие: в случай на предоставено обезпечение - връщане на сума от 1 780 лева и 08 стотинки и при непредоставяне на обезпечение до 5 дни – 2 412 лева и 90 стотинки.

По делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че сумата от 1550.00 лв. е предадена от кредитора на ищеца по каса на „Изи пей“ АД. Съгласно Удостоверение № 395357/14.02.2023 г., по описа на „Изи Финанс“ ЕАД към 14.02.2023 г. за предоставения заем от 1550 лева по процесния договор ищецът дължи на ответното дружество сумата 2631.96 лева. От неоспорени по делото Разписка № 0400018733451361/16.05.2023 г., по описа на „Изи пей“ АД /л. 16а/ и Разписка № 0400018461850602/15.04.2023 г., по описа на „Изи пей“ АД /л. 17а/, се установява, че в полза на ответника са преведени от ищеца общо 1550 лева. По делото е приета кореспонденция между страните във връзка с договора за заем от л. 42 до л. 62.

Представени са и други неотнормирани към правния спор писмени доказателства.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, като съобрази доводите на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът намира за установено от правна страна следното:

От приетите по делото доказателства се установява, че на 20.07.2022 г. въз основа на Договор № 395357/20.07.2022 г. за предоставяне на кредит от разстояние ответното дружество се е задължило да предостави на ищеца при приети от ищеца Общи условия на кредитора, заем в размер на 1550.00 лева по каса на „Изи пей“ АД, поради което следва да се приеме, че страните са обвързани от валиден Договор за заем по смисъла на чл. 240 ЗЗД, съгласно която разпоредба договорът е реален и поражда правно действие не от датата на сключването му, а от реално предаване на заетата вещ от заемотателя на

заемополучателя. Както бе посочено, твърдения от ищеца, че ответникът не е изпълнил задължението си да предостави сумата по кредит лева не са направени. Процесният Договор за заем по правната си същност е потребителски по смисъла на чл. 9 ЗПК, тъй като страни по него са ищецът - потребител по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП (физическо лице, което при сключването на договор действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност, а използва заетата сума за свои лични нужди) и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано усвоената сума по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на длъжника, то следва да се приеме, че предоставените средства са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителя. Съгласно разпоредбата на чл. 24, вр. чл. 9, ал. 1 ЗПК спрямо договора за потребителски кредит се прилагат нормите, както на ЗПК, така и разпоредбите на чл. 143 – 148 ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи и се произнася служебно, при липса на изрично противопоставимо възражение от потребителя – арг. от разпоредбата на чл. 7, ал. 3 ГПК.

Договорът между страните отговаря на императивните изисквания за валидност. В тази връзка, настоящата инстанция не споделя твърденията на ищеца за несъответствие на договора с разпоредбите на чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 ЗПК, тъй като те се опровергават от съдържанието му и това на представляващите неразделна част от него Общи условия на ответното дружество, приложими към договори за потребителски кредит, както и от тълкуването на обективизираните в тях разпоредби, поотделно и в цялост, съобразно изискването на чл. 20 ЗЗД.

Ищецът се позовава на две клаузи, които счита, че водят до пълна недействителност на договора между страните: 1/клаузата предвиждаща плащането на неустойка при непредоставяне на обезпечение в размер на 632.82 лева – чл. 3 и 2/клаузата предвиждаща плащането на възнаградителна лихва от 40,15 % годишно в размер на 230.08 лева - чл. 2, т. 3.

От една страна предвид диспозитивното начало в гражданския процес, съдът е ограничен в произнасянето си доколкото предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определя от страните – арг. чл. 6, ал. 2 ГПК. От друга страна следва да се има предвид, че при установяване на порок, който засяга само част от съдържанието на сделката е налице хипотеза на частичната недействителност. В този случай съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД е възможно да се запазят частично правните последици на сделката, а недействителните части да се отстранят.

Отстраняването на недействителните части /това което остава/, за да има практическо значение, трябва да представлява последица на допустима от закона сделка или по-ограничени правни последици на същата, или последици на друга действителна сделка. Настоящият състав на ШРС намира, че когато е налице частична недействителност, която засяга несъщественото съдържание на сделката, последната може да запази правните си последици без тези, които са резултат на недействителните части, поради което твърдението на ищеца, че евентуално уговорени нищожни клаузи влече пълна недействителност на договора в неговата цялост, намира за неоснователно.

С клаузата на чл. 3, ал. 1 от Договора длъжникът се задължава в срока до три дни считано от датата на сключване, да предостави на кредитора обезпечение, изразяващо се в поръчителство на поне две физически лица – отговарящи на определени условия които са кумулативно дадени в ал. 1, т. 2 от чл. 3 на договора или банкова гаранция съобразно изискванията на ал. 1, т. 1 от чл. 3 на договора. В случай, че не се предостави обезпечение в срока по чл. 3, ал. 1 на кредитора се дължи неустойка в размер на 632.82 лева – чл. 3, ал. 2. Съгласно Погасителния план – чл. 4, ал. 3, т. 2 неустойката от 632.82 лева е разсрочена за погасяване на шест равни месечни вноски всяка по 105.47 лева. Следователно, за да избегне начисляването на тази неустойка, длъжникът е следвало да предостави обезпечение, за което кредиторът е дал възможност на насрещната страна само тридневен срок. От една страна налагането на толкова кратък срок за ангажиране на обезпечение пречатства всички възможности на длъжника да реагира и да изпълни условията. Чрез поставяне на тези практически неизпълними изначално условия, кредиторът си е осигурил сигурна допълнителна печалба, прикрита под формата на уговорената неустойка, което е в разрез с принципите на добросъвестността и справедливостта, тъй като длъжникът обективно е в затруднение дори да направи опит да потърси банкова гаранция или поръчител. От друга страна така уговорената клауза санкционира неизпълнението на акцесорно задължение - задължение на длъжника да предостави уговореното обезпечение, а не неизпълнението на главното задължение - за плащане на суми по договора за кредит. Според ТР № 1/15.06.2010 г., ТД № 1/2009 г., т. 3, ОСТК на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпените вреди, е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. По правило предоставянето на обезпечение е условие за сключване на договор за кредита, респективно при непредоставянето му от страна на длъжника, кредиторът не би предоставил заемната сума или ако я предостави, това ще се отрази на размера на уговорената лихва – към повишаването ѝ. В случая задължението за предоставянето на обезпечение е уговорено да възникне след сключването на договора за кредит и след като вече заемната сума е предоставена.

Изхождайки от характера на неустойката – да обезщети изправната страна за претърпените вреди, без да се налага същите да бъдат установявани по размер, следва изводът, че от непредоставянето на обезпечение не може да настъпи вреда, доколкото обезпечението представлява допълнителна гаранция за изпълнение на едно парично задължение. Вреди могат да настъпят от неизпълнението на главното задължение - длъжникът да не върне заетата сума, но липсата на обезпечение не представлява вреда, а е фактор, свързан с кредитния риск, като в случай на неизпълнение на главното задължение, в зависимост от предоставеното обезпечение, кредиторът да може да предприеме действия по принудително изпълнение. В този смисъл вреди от непредоставянето на обезпечението не може да има, още повече, че към момента на сключване на договора (към този момент съдът дължи преценка на посочените критерии), длъжникът не е бил в неизпълнение на главното задължение по договора. Следователно уговорената в процесния договор неустойка не обезпечава изпълнението на задължението за връщане на заетата сума, а представлява цената, която длъжникът следва да плати поради повишения кредитен риск за кредитора. Поради тази причина съдът приема, че непредоставянето на обезпечение не може да се санкционира с неустойка. Свободата на договаряне не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване на едната страна по правоотношението за сметка на другата или да води до нарушаване на други правни принципи, в т. ч. този на добрите нрави – правоотношенията следва да се сключват при спазване на общоприетите и неписани правила на добросъвестност. При накърняването принципа на „добрите нрави“ по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, се достига до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупотребяване на интересите на длъжника с цел извличане на собствена изгода на кредитора. Поради изложеното, съдът намира, че неустоечната клауза за непредоставено от заемателя обезпечение, е неравноправна доколкото единствената цел, с която е въведена, е установяване на допълнително задължение за длъжника, респ. - допълнително възнаграждение за кредитора, поради което следва да бъде прогласена за нищожна поради противоречието ѝ с добрите нрави.

Относно претенцията на ищеца, че не дължи възнаградителна лихва за предоставения заем, съдът намира следното:

При валиден договор за заем основното задължение на заемателя е да върне заетата сума, но не само, а и да плаща лихва по кредита. По своята правна същност лихвата по кредит представлява цената или възнаграждението, което заемателят е длъжен да плати на кредитора за ползването на предоставените му парични средства - това е цената на капитала, който се отчуждава за временно ползване.

В процесния случай основанието, от което произтича вземането на ответника за възнаградителна лихва е клаузата на чл. 2, т. 3 от Договора между страните, с която е договорен годишния процент на разходите /ГПР/ от 48,44 % и годишен лихвен процент /ГЛП/– 40,15 % и или общо за срока на

договора 20.07.2022 г. - 17.03.2023 г. сумата 230.08 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с ПМС. В съответствие с препращащата разпоредбата на чл. 86, ал. 2 ЗЗД, размерът на законната лихва е определен с ПМС № 426/18.12.2014 г. /в сила от 01.01.2015 г./, съгласно което, годишният размер по просрочени парични задължения се равнява на основния лихвен процент на БНБ, в сила от 1 януари, приложим за първото полугодие, съответно от 1 юли, приложим за второто полугодие на текущата година, плюс 10 процентни пункта. Доколкото основния лихвен процент на БНБ по време на сключване на договор е 0%, то годишният размер на законната лихва се явява 10 % или петкратния – 50 %.

Следователно договорения ГПР е съобразен с действащата законова норма, но ГПР не е еквивалентен на ГЛП, тъй като в него освен лихви се включват и редица други разходи /§1, т. 1 ДР на ЗПК/, поради което следва да бъде подложен на преценка размерът на договорената възнаградителна лихва, чиито максимален размер е ограничен от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД, съгласно която страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг и пр.. Въпреки че не е налице действащо нормативно ограничение при договаряне размера на възнаградителна лихва, то съгласно наложилата се съдебна практика /Р. № 906/30.12.2004 г., ГД №1106/2003 г., II г. о.; Р. № 378/18.05.2006 г., ГД № 315/2005 г., II г. о.; Р. № 1270/09.01.2009 г., ГД № 5093/2007 г., II г. о.; Опр. № 901/10.07.2015 г., ГД №6295/2014 г., IV г. о./, която настоящият състав на ШРС споделя, ако договорената надвишава трикратно размера на законната лихва, то е налице неравноправие, тъй като в този случай предвиденият размер, съществено превишава нейната обезщетителна функция по предоставеното ползване на заемната сума. Отраженият в договора ГЛП от 40,15 %, надвишава трикратния размер на законната лихва, която към датата на сключване на договор - 20.07.2022 г. е 0%, а за периода на договора е била в размери, както следва: до 30.09.2022 г. – 0.00%; от 01.10.2022 г. – 0.49%; от 01.11.2022 г. - 0.59%; от 01.12.2022 г. – 1.30%; от 01.01.2023 г. – 1.42%.; от 01.02.2023 г. – 1.82% и от 01.03.2023 г. – 2.17%. Следователно е накърнен принципът за еквивалентност на насрещните престации, в хипотезата на нарушение на добрите нрави – чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД възнаградителна лихва следва да се замести по право от повелителни правила на закона, като се приеме дължимост до размера от 10 %, в какъвто смисъл е и посочената по – горе съдебна практика, при което за правно релевантния период: от 20.07.2022 г. до 17.03.2023 г., /доколкото липсва заключение на вещото лице по въпроса/ съдът на основание чл. 162 ГПК определи дължим размер на възнаградителната лихва

в размер на законната лихва от обща сума 108.41 лева. В хода на процеса ищецът не е ангажирал доказателства, че е изпълнил изцяло задължението си по договора, поради което следва че дължи плащане в частта на възнаградителната лихва в размер на 108.41 лева.

Предвид изложеното и установеното по делото, че потребителят е върнал на кредитора само сумата по главницата общо 1550 лева, чрез две вноски от 15.04.2023 г. и от 16.05.2023 г., съдът намира, че заявената насрещна искова претенция се явява основателна в частта на възнаградителната лихва за сумата от 108.41 лева, но предвид диспозитивното начало в гражданския процес в полза на ищеца по насрещния иск следва да бъде присъдена претендираната сума от 30 лева.

Относно разноските.

Съдът констатира, че размерът на дължимото възнаграждение за приетото по делото заключение на вещото лице за изготвяне на съдебно-техническа експертиза е бил определен в съдебно заседание на 25.03.2024 г., като е задължил ответната страна в едноседмичен срок да внесе сумата 100 лв., което не е сторено. Съгласно чл. 76 ГПК, всяка страна предварително внася в съда разноските по действията, които е поискала. Поначало възнаграждението за вещо лице също следва да бъде внесено предварително, доколкото е от кръга на посочените в чл. 76 ГПК разноски. С невнасянето на сумата, ответникът е останал задължен за разноски, поради което е осъществен съставът на чл. 77 ГПК, предвиждащ постановяване на определение за принудително събиране на разноски, които страната не е платила.

Двете страни претендират разноски, като право има, както ищецът, които съгласно представения списък по чл. 80 ГПК /л. 104/ са в размер на 853.20 лв., така и ответникът, които по представен списък по чл. 80 ГПК /л. 110/ са в размер на 650 лв., в това число юрисконсултско възнаграждение 300 лв. - по първоначалния иск и 300 лв. - по насрещния иск. Ищецът е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение, което съдът счита за неоснователно. Платените от ответника възнаграждения по първоначалния и по насрещния искове са в минималните размери съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималния размер на адвокатските възнаграждения/, като с оглед фактическата и правна сложност на делото и осъществената от процесуалния представител дейности съдът счита, че не се явяват прекомерни. При този изход на спора, разноските по първоначалния иск на ищеца, съразмерно уважената част, следва да са в размер на 402.44 лв., на ответника, съразмерно отхвърлената част - в размер на 33.60 лв.. С оглед основателността и уважаването на насрещния иск в полза на ищеца по този иск следва да бъдат присъдени разноски в размер на 350 лв., от които 300 лв. - юрисконсултско възнаграждение и 50 лв. - държавна такса.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

Приема за установено по отношение на Й. М. Й., с ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. Ш., ***, че не дължи на „Изи финанс“ ЕАД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С., ***, партер, по Договор за потребителски кредит от разстояние № 395357, сключен на 20.07.2022 г., при условията на ЗПФУР, чрез електронната платформа и последващото потвърждаване на сключването чрез телефонен разговор, с който ответникът „Изи Финанс“ ЕАД предоставил на ищеца заем в размер на 1 550 лв., сумата 859.49 (осемстотин петдесет и девет лева и четиридесет и девет стотинки) лв., на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, като за разликата до пълно предявения размер от 967,90 лева, оставя без уважение, като неоснователен.

Осъжда Й. М. Й., с ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. Ш., ***, да плати на „Изи финанс“ ЕАД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С., ***, партер, сумата 30.00 (тридесет) лв. - остатък по кредита с падеж 17.03.2023 г. при общ размер на вноската от 193.75 лв., ведно със законната лихва върху сумата от датата на насрещната искова молба до окончателно плащане, на основание чл. 79 ЗЗД.

Осъжда „Изи финанс“ ЕАД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С., ***, партер, да плати на Й. М. Й., с ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. Ш., ***, сумата 402.44 лв. представляваща разноси в производството, съобразно уважената част на първоначалния иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Осъжда Й. М. Й., с ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. Ш., ***, да плати на „Изи финанс“ ЕАД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С., ***, партер, сумата 33.60 лева, съобразно отхвърлената част на първоначалния иск, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Осъжда Й. М. Й., с ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. Ш., ***, да плати на „Изи финанс“ ЕАД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С., ***, партер, сумата 350 (триста петдесет) лв. разноси в производството, съобразно уважената част на насрещния иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Осъжда „Изи финанс“ ЕАД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С., ***, партер, да плати на Н. Р. К., с ЕГН *****, постоянен адрес: гр. Ш., ул. Рафаил попов № 18, сумата 100 (сто) лева, по сметка BG 64 FINV 9150 10UB 233968, банка: „Първа инвестиционна банка“ АД, възнаграждение за изготвяне на съдебно-техническа експертиза, на основание чл. 77 ГПК.

Препис от настоящото решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Шуменски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на съобщение, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____

